

GŁOS ŚW. FRANCISZKA

Dwumiesięcznik Parafialny

Parafialne oblicza pielgrzymowania

Niech te wakacje przybliżą nas do Jezusa

Wyjątkowym znakiem tego roku jest pielgrzymka. Jesteśmy bowiem wszyscy pielgrzymami nadziei.

KS. ANDRZEJ MICHALAK

Przyszedł upragniony czas wakacji. Dzieci doczekały się czasu wolnego od szkoły, rodzice i dorośli zasłużonych urlopów. Rolnicy wypatrują już czasu żniw. Dla nas, ludzi wierzących w Chrystusa, wakacje w Roku Pańskim 2025 mają wymiar szczególny. Przeżywamy bowiem w kościele Rok Jubileuszowy, rok święty, rok łaski. Związany jest on z kolejnym jubileuszem wcielenia Syna Bożego. Papież Franciszek ogłosił go Rokiem Nadziei. Wyjątkowym znakiem tego roku jest pielgrzymka. Jesteśmy bowiem wszyscy pielgrzymami nadziei.

Być może, niektórzy z nas w te wakacje wyruszą na pielgrzymkę. Może to będzie pielgrzymka w gronie najbliższych do jakiegoś świętego miejsca. A może ktoś wybiera się na 100. Łódzką Pielgrzymkę na Jasną Górę. Być może dla kogoś innego formą pielgrzymki będzie wyprawa w góry, samotnie lub w gronie przyjaciół.

.....
Pielgrzymka, sama w sobie, jest znakiem nadziei. Pielgrzymować to znaczy wyruszyć w drogę, do konkretnego celu.

Pielgrzymuje tylko ten, kto ma niespokojne serce, kto pragnie i szuka czegoś więcej. Nadzieja – jak pisze papież Franciszek – to pragnienie i oczekiwanie dobra. A zatem pielgrzymuje tylko ten, kto ma nadzieję!

Pielgrzymka jest także obrazem ludzkiego życia. Każdy, kto był choć raz na pieszej pielgrzymce, np. na Jasną Górę, wie, że każdy dzień składa się z etapów. W czasie pielgrzymowania człowiek przeżywa różne momenty. Są chwile radości, a nawet uniesienia, ale są także momenty bardzo trudne, kiedy zaczyna brakować sił, kiedy trzeba przełamywać samego siebie, i w których przyjść może nawet pokusa rezygnacji z dalszej drogi. A jednak, aby iść dalej trzeba myśleć o najbliższym odcinku i modlić się o siłę, aby go przejść, ufając, że na kolejnych etapach Pan Bóg będzie także z nami. Podobnie jest w życiu. Nie wolno tracić z oczu celu, żyjąc jednocześnie tu i teraz, myśląc jak dobrze przeżyć ten dzień, który dzisiaj jest darem dla mnie. Dobrze przeżywane pielgrzymowanie uczy nas zatem dobrego i mądrego życia.

A na jakim etapie jest teraz Twoje życie? Czy przeżywasz radość i entuzjazm, czy może trud i zmęczenie? Niezależnie od tego, jaka nie byłaby odpowiedź, Rok Nadziei, który przeżywamy zaprasza nas do tego, aby nie tracąc z oczu celu, codziennie iść dalej. To co dodaje nam sił, to także doświadczenie, że idziemy razem. Obok są bracia i siostry, którzy przeżywają często podobne chwile i uczestniczą w tych samych zmaganiach.

Na tej drodze pielgrzymowania nieocenione są także chwile odpoczynku. Bez nich nikt nie byłby w stanie dojść do celu. Życzę Wam, Kochani, abyście znaleźli w te wakacje czas na dobry odpoczynek, aby on dodał Wam sił, byśmy wszyscy w pielgrzymce, którą jest nasze życie, nigdy nie zrezygnowali, aż dojdziemy do największego Dobra, na które oczekujemy i którego pragniemy, a którym jest nasz Bóg. Życzę Wam i sobie, abyśmy Go już teraz doświadczali bardzo blisko siebie i by On dawał nam codziennie nadzieję. Niech te wakacje przybliżą nas do Niego.

Wasz Ks. Andrzej

PIELGRZYMOWANIE

Termin pielgrzym wywodzi się z języka greckiego. Złożenie *per-epi-demos* określało cudzoziemca, nie mieszkającego w kraju. Słowem *peregrinus* w jęz. łac. określano wędrowca podróżującego po obcych krajach, nie będącego obywatelem tychże krajów.

Zauważmy, iż te określenia opisują to co jest charakterystyczne dla pielgrzymowania: wędrówkę, bycie poza własnym miejscem zamieszkania, przemieszczanie się w przestrzeni bądź też przeprawę przez trudne do pokonania przestrzenie. Dziś w języku polskim terminy pielgrzym i pielgrzymka mają niemal wyłącznie religijne znaczenie.

Pielgrzymka jako wędrówka podjęta z religijnych motywów, daje „wyraz wewnętrznemu pragnieniu wyjścia z siebie i nawiązania głębszego kontaktu z Bogiem”.

W pielgrzymowaniu istotną rolę spełnia wiara i kult. Wymaga ono czasu, obszerniejszego niż w wypadku innych religijnych zaangażowań. Może być zbiorową jak i indywidualną praktyką. Ważnym momentem pielgrzymki jest zmierzanie do określonego celu, w którym wędrujący spodziewa się intensywniejszego obcowania z tym co uznaje za święte.

Jest to tajemnicze spotkanie z samym Bogiem bądź z miejscem w jakiś sposób uświęconym Jego obecnością. Może to być także spotkanie z osobami uznawanymi za święte. W ten sposób spotykają się chrześcijanie z Matką Bożą w miejscach Jej prawdziwych bądź domniemyanych objawień, z męczennikami i wyznawcami przy ich grobach bądź w ośrodkach pamiętających ich działalność. Podczas pielgrzymki jej uczestnicy spodziewają się uzyskania upragnionych i obfitszych niż zwykle, płynących od Boga łask. Pielgrzymka jest praktyką mogącą wpływać na kształtowanie religijnych i moralnych postaw jej uczestników. (s. Leonarda)

KALENDARIUM WYDARZEŃ

LIPIEC

615 lat temu

15.07.1410. Wojska polsko-litewskie pod wodzą Władysława Jagiełły pokonały pod Grunwaldem armię Zakonu Krzyżackiego. Początek upadku państwa Zakonu Krzyżackiego.

456 lat temu

1.07.1569. W Lublinie zawarto unię polsko-litewską, na mocy której powstała Rzeczpospolita Obojga Narodów. Państwo to przetrwało do III rozbioru w 1795 roku.

415 lat temu

4.07.1610. Bitwa pod Kłuszynem. Ok. 6,5 tysięczna armia polsko-litewska (w tym 5600 husarii) hetmana polnego koronnego Stanisława Żółkiewskiego rozgromiła ok. 30 tysięczne wojska rosyjsko-szwedzkie. Otwarcie drogi do zajęcia Moskwy podczas wojny 1609-1618.

249 lat temu

4.07.1776. W Filadelfii Kongres Kontynentalny Stanów Zjednoczonych ogłosił Deklarację Niepodległości Stanów Zjednoczonych.

236 lat temu

14.07.1789. Zdobycie i zburzenie Bastylii, twierdzy, która stała się więzieniem państwowym. Święto Narodowe Francji.

127 lat temu

18.07.1898. Maria Skłodowska-Curie i Piotr Curie ogłosili odkrycie polonu, pierwiastka radioaktywnego.

111 lat temu

28.07.1914. Austro-Węgry wypowiedziały Serbii wojnę. Początek I wojny światowej.

82 lata temu

4.07.1943. W katastrofie w Gibraltarze zginął premier i Wódz Naczelny gen. W. Sikorski. Jego śmierć oznaczała osłabienie pozycji Polski na arenie międzynarodowej. Do dziś okoliczności katastrofy nie zostały wyjaśnione.

82 lata temu

11.07.1943. Krwawa niedziela na Wołyniu. Apogeum mordów prowadzonych od lutego 1943 do wiosny 1945 przez UPA na ludności polskiej. W niedzielę 11.07.1943 dokonano skoordynowanego ataku na 99 polskich miejscowości głównie w powiatach kowelskim, horochowskim i włodzimierskim.

SIERPIEŃ

2241 lat temu

2.08.216 p.n.e. Wódz kartagiński Hannibal pokonał wojska rzymskie w bitwie pod Kannami. Największa klęska militarna w historii Rzymu. Dwukrotnie słabsza armia kartagińska okrążyła i wycięła w pień siły rzymskie.

415 lat temu

28.08.1610. Hetman wielki koronny Stanisław Żółkiewski wkroczył do Moskwy po zwycięstwie pod Kłuszynem, gdzie podpisał układ, na mocy którego 15-letni król Władysław IV Waza, został ogłoszony carem Rosji.

105 lat temu

15.08 – 25.08.1920. Bitwa warszawska. Wojska polskie odrzuciły Armię Czerwoną spod Warszawy i odwróciły losy wojny z bolszewikami.

86 lat temu

23.08.1939. Ministrowie spraw zagranicznych ZSRS i Niemiec: Mołotow i Ribbentrop podpisali w Moskwie pakt o nieagresji z tajnym protokołem, dzielącym Europę na strefy interesów.

81 lat temu

1.08.1944. Godzina „W”. O 17.00 rozpoczęło się Powstanie Warszawskie.

80 lat temu

6.08.1945. Atak atomowy USA na Hiroszimę i 9.08. na Nagasaki. Zginęło 70-90 tys. osób w Hiroszynie i ok. 75 tys. w Nagasaki.

KANCELARIA PARAFIALNA

Tel: 42 233 67 77

Pn. - pt.: 9:00 do 10:30 i 16:00 do 17:00 □ **Sobota:** 9:00 do 10:30

OCHRZCZENI V / VI 2025

Łucja Iga Jakubowska, Maja Stępińska, Antonina Michalina Rączka, Lena Kornelia Gawlik, Wojciech Siwik, Krzysztof Hebda, Marcelina Majewska, Melania Alicja Owczarek

ZMARLI V / VI 2025

Marek Krzesiński, Bolesław Gruszecki, Maria Podkówa, Zdzisław Workowski, Romualda Kulikowska, Janina Dziędziela, Bogusław Dobrych, Janina Darcz, Marcin Korzekwa, Celina Machacz, Jadwiga Jóźwik, Adam Wągrowski, Janina Koza, Janina Łuczak, Zdzisława Jędrzejczyk, Wojciech Sabel, Jan Werner, Wiesława Kotkowska, Mirosław Jaworski, Tadeusz Kmiec, Julian Lefik, Bożenna Milińska, Zbigniew Perka, Antoni Gajewski, Zdzisław Bocian, Halina Myszalska, Zdzisław Podsiadły, Andrzej Chmura, Krzysztof Bogusz, Edward Freus, Lech Rebzda

Obecność jest pokarmem miłości; miłość żywi się i karmi obecnością miłowanej Osoby. Dlatego potrzebujemy sanktuariów - miejsc szczególnie ukochanych przez Pana Jezusa, Matkę Bożą i naszych Patronów
Bp Wiesław Merling

Twoja darowizna jest znakiem miłosiernej łaski Bożej

Dziękujemy wszystkim darczyńcom, którzy wspierają utrzymanie naszej parafii i świątyni. Zapewniamy o naszej pamięci w modlitwie o wszelkie łaski. Darowizny można wpłacać na konto parafialne w Banku Pekao: 25 1240 1545 1111 0010 2074 7364

Porządek Mszy Świętych:

Pn. - Pt.	7:00 · 18:00
Sobota	7:00 · 8:00 (IX do VI) · 18:00
Niedziela i Święta	7:30 · 9:30 · 11:00 (dla dzieci) · 12:30 · 18:00 (od IX do VI) · 19:30 (VII i VIII)

Msza z relikwią Św. Franciszka

Czwartek o 18:00.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Czwartek od 15:00 do 18:00. Rozpoczęcie Koronką do Miłosierdzia Bożego.

Nabożeństwo do Najświętszego Serca Jezusowego

w pierwsze piątki miesiąca o 17:45

Nabożeństwo do Niepokalanego Serca Maryi

W pierwsze soboty miesiąca po mszy św. o godz. 8:00

Nabożeństwo do Matki Bożej Nieustającej Pomocy

Środa o 17:45.

Wypominki za zmarłych

Niedziela o 9:00 przed Mszą Świętą.

W intencji zmarłych

W ostatni piątek miesiąca o 18:00. Poleceni Bogu i za tych, którzy opuścili nas w ostatnim miesiącu

GŁOS ŚW. FRANCISZKA Dwumiesięcznik Parafialny

Redaktor naczelny i opiekun

duchowy

Ks. Proboszcz Andrzej Michalak

Zespół redakcyjny

Maria Mazurkiewicz, Waldemar Thiele, Fernanda Nowakowski, Krzysztof Nowakowski

Współautorzy tego wydania

Wojciech Antolik
s. Leonarda Kuniszewska MSF

Korekta

Maria Mazurkiewicz, Krzysztof Nowakowski

Układ i projekt graficzny

Fernanda Nowakowski

Obrazy

flaticon.com, freepik.com

Okładka

Zdjęcia z pielgrzymki na Jasną Górę 2024

Druk

Quick-Druk. Łąkowa 11, Łódź

Dystrybucja

Wydrukowane: w parafii

Cyfrowo: <https://bit.ly/GSFLodz>

Rzymskokatolicka Parafia Świętego Franciszka z Asyżu Ul. Przyszkole 2, 93-549. Łódź - Ruda

Tel. 42 233 67 77

franciszek.org.pl

franciszekld@toya.net.pl

ParafiaSwFranciszka

DARMOWA DYSTRYBUCJA

WESPRZYJ NASZĄ PUBLIKACJĘ!

Teksty można przysyłać na adres: marimaz@o2.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i redagowania nadesłanych tekstów.

Udostępnij ten magazyn swoim znajomym w formacie cyfrowym!

Spraw, aby **Głos Św. Franciszka** dotarł jak najdalej. Udostępnij link <https://bit.ly/GSFLodz> lub uzyskaj dostęp za pomocą

Matka Boża Armii Krajowej

Jasnogórska,
Trzykroć Przedziwna,
Cierpliwie Słuchająca,
Nieustającej Pomocy,
Katyńska.

Wszędzie, gdzie na świecie rozpowszechniony jest chrześcijański kult maryjny, powstawały i powstają niezwykle, nietypowe wizerunki Matki Bożej. Często za nazwami wizerunków Maryi kryją się niezwykle wydarzenia. Niezwykła jest też historia obrazu zatytułowanego „Matka Boża Armii Krajowej”, którego losy chcę tu opisać. Jest ona świadectwem i odzwierciedleniem zawiłości losów Polski i Polaków czasów wojny i lat powojennych oraz bezcennym skarbem wiary i patriotyzmu.

Opracowała Maria Mazurkiewicz

Ten wyjątkowy wizerunek maryjny powstał w ciągu zaledwie kilku dni w czasie Powstania Warszawskiego 1944 roku. Jego autorka, wszechstronna artystka **Irena Pokrzywnicka (była nie tylko malarką, ale też projektantką mody i wnętrza), uczestniczka Powstania, zaprzysiężona na żołnierza Armii Krajowej**, w czasie Mszy Świętej polowej 15 sierpnia 1944 roku, w święto Wniebowzięcia NMP wysłuchała kazania ks. Apolinarego Leśniewskiego, kapelana AK. Pod wpływem jego słów poczuła natchnienie do namalowania obrazu – symbolu. W efekcie powstał obraz, na którym Matka Boża z Dzieciątkiem osłania swoją ręką powstańca w stopniu kaprała, w mundurze i furażerze i z krzyżykiem na szyi. Dzieciątko Jezus trzyma nad głową powstańca gałązkę wawrzynu – symbol zwycięstwa i męczeństwa. W tle widać zaś płonąca Warszawę.

Sam proces powstawania obrazu był niesamowity. Artystka pracowała nad ostat-

nią fazą swojego dzieła, gdy jej warszawska pracownia dostała się pod ostrzał artyleryjski. Pokrzywnicka została ranna. Na szczęście odnaleziona w gruzach obraz przetrwała i trafił do sali dawnego kina Polonia przy ul. Marszałkowskiej, gdzie powstał prowizoryczny ołtarz, który później w toku walk powstańczych został zniszczony. Lecz obraz ponownie ocalał i został wyciągnięty z gruzów. Pokrzywnicka, została odznaczona i dostała z rąk generała Bora-Komorowskiego Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami. Malarka wykonała także ok. 4 tys. obrazków z reprodukcją Matki Boskiej Armii Krajowej. Obrazki te były rozdawane żołnierzom, a celem tych działań było dodanie walczącym otuchy i wiary w zwycięstwo. Artystka przeżyła powstanie, a po wojnie wyjechała na Zachód.

Po kapitulacji powstania ks. Leśniewski ukrył obraz w swoim mieszkaniu, które później zostało obrabowane – ale obrazem złodzieje się nie zainteresowali. Po raz kolejny groźba zniszczenia zawisła nad wizerunkiem Matki Bożej Armii Kajo-

wej już po wojnie, gdy funkcjonariusze Urzędu Bezpieczeństwa przeprowadzali rekwizycję na plebanii w Sieradzu, gdzie posługiwał wówczas ks. Leśniewski. Na szczęście obraz nie został znaleziony.

Dzieło życia Ireny Pokrzywnickiej przetrwało w ukryciu aż do 1962 r., kiedy to ks. Apolinary przekazał je kard. Stefanowi Wyszyńskiemu. W Pałacu Arcybiskupów Warszawskich przy ul. Miodowej obraz przebywał do 2008 r., kiedy abp Kazimierz Nycz przekazał go Muzeum Powstania Warszawskiego. Jego kopia jest wystawiana podczas Mszy św. odprawianych na ołtarzu polowym cmentarza Powstańców Warszawy na Woli w każdą rocznicę wybuchu powstania.

Irena Pokrzywnicka i ksiądz Apolinary Leśniewski, który opiekował się obrazem, zostali pośmiertnie odznaczeni przez prezydenta Andrzeja Dudę.

<https://radioniepokalanow.pl/>

<https://weekend.gazeta.pl/>

<https://www.przymierzemaryja.pl/>

Sport środkiem formacji ludzkiej i chrześcijańskiej

Dar z siebie

Papież przypomniał, że w języku włoskim istnieje wyrażenie „Dai!” (Dawaj!), które stosują kibice dopingujący sportowców. „Nie chodzi tylko o fizyczny wysiłek, nawet niezwykły, ale o oddanie siebie, o ‘danie z siebie wszystkiego’”, niezależnie od wyniku - mówił Ojciec Święty.

Św. Jan Paweł II - Papież sportowiec

Leon XIV powołał się też na słowa polskiego Papieża, który nazwał sport radością życia, zabawą, świętem. Sport powinien „być doceniony (...) poprzez przywrócenie mu ducha bezinteresowności, zdolności do tworzenia przyjacielskich więzi, sprzyjania dialogowi i szczerości jednych wobec drugich”.

Sport uczy wartości współpracy

„Sport jest dziś cennym środkiem formacji ludzkiej i chrześcijańskiej”. ... W kontekście samotności wielu i skrajnego indywidualizmu, którym skażony jest współczesny świat „sport – zwłaszcza zespołowy – uczy wartości współpracy, podążania razem, dzielenia się”. Tym samym sport „może stać się ważnym narzędziem pojednania i spotkania: między narodami, we wspólnotach, w środowiskach szkolnych i zawodowych, w rodzinach!”.

„Sport wydobywa wartość konkretnego bycia razem, znaczenie ciała, przestrzeni, wysiłku, czasu rzeczywistego”. W ten sposób sport pomaga uciec od nadmiernego zaangażowania w świat wirtualny i „utrzymać zdrowy kontakt z przyrodą i konkretnym życiem, jedynym miejscem, w którym można praktykować miłość”.

Sport uczy przegrywać

Sport uczy również „przegrywać, stawiając człowieka w obliczu sztuki porażki”, przypominając o ludzkiej kruchości, ograniczeniach i niedoskonałości, a „doświadczenie tej kruchości otwiera nas na nadzieję”. „Mistrzowie nie są nieomylnymi maszynami, lecz mężczyznami i kobietami, którzy nawet po upadku znajdują odwagę, żeby się podnieść”. Leon XIV przypomniał słowa św. Jana Pawła II, który powiedział, że Jezus jest „prawdziwym ‘Atletą’ Boga”, bo zwyciężył świat nie siłą, ale wiernością miłości.

Sport ważny w życiu wielu świętych

Dla wielu świętych sport był praktyką osobistą i drogą ewangelizacji. Podał przykład Pier Giorgia Frassatiego, patrona sportowców, który 7 września zostanie świętym. „Jego proste i jasne życie przypomina nam, że tak jak nikt nie rodzi się mistrzem, tak też nikt nie rodzi się świętym - mówił Leon XIV. - To codzienne ćwiczenie się w miłości zbliża nas do ostatecznego zwycięstwa”.

Misja sportowców

Na zakończenie homilii Papież zachęcił sportowców do bycia odbiciem miłości Trójjedynego Boga dla siebie i dobra innych. Nawiązał do przesłania papieża Franciszka, który przypominał o aktywnym działaniu Matki Bożej w niesieniu pomocy innym. „Prośmy Ją, aby towarzyszyła naszym trudom i zapałowi, i aby zawsze ukierunkowywała je jak najlepiej, aż do największego zwycięstwa: zwycięstwa wieczności, ‘nieskończonego boiska’, gdzie gra już nigdy się nie skończy, a radość będzie pełna” - podsumował Leon XIV.

<https://www.vaticannews.va/pl/>

Łódzkie obchody Archidiecezjalnego Święta Eucharystii 1700-lecia Nicejskiego Symbolu Wiary

Święto Eucharystii zostało ustanowione przez arcybiskupa Władysława Ziółka na pamiątkę wizyty Ojca Świętego Jana Pawła II w Łodzi 13 czerwca 1987 roku. Tegorocznym obchodom przewodniczył kard. Mario Grech z Watykanu - jeden z najbliższych współpracowników Ojca Świętego Franciszka oraz sekretarz generalny Synodu Biskupów. Ornat, w którym celebrował Eucharystię kardynał Grech był używany przez Ojca Świętego Jana Pawła II podczas uroczystej Mszy Świętej na łódzkim lotnisku Lublinek. W Eucharystii uczestniczyli księża diecezjalni oraz przybyłe delegacje wiernych wraz ze swoimi duszpasterzami ze wszystkich parafii Archidiecezji Łódzkiej.

Tegoroczne Święto Eucharystii było również związane z obchodami 1700. rocznicy Nicejskiego Wyznania Wiary, stąd przed błogosławieństwem delegacje z parafii otrzymały - specjalnie przygotowane krzyże - z tekstem tego Wyznania Wiary.

-Ten rok jest szczególnie także z racji na jubileusz 1700-lecia pierwszego Soboru Powszechnego w dziejach Kościoła – Soboru Nicejskiego, który zebrał się w 325 roku. Owocem tego Soboru jest Symbol Wiary. – tłumaczy metropolita łódzki. - Nicejski Symbol Wiary nie jest najstarszym Wyznaniem Wiary, ale jest to pierwszy Symbol Wiary pod którym podpisały się wszystkie funkcjonujące wówczas Kościoły. Dlatego ten Symbol Wiary nie rozpoczyna się od słowa Wierzę, ale od słowa Wierzy-my! – zauważa hierarcha.

Nie chodzi o to, byśmy wspominali wydarzenia historyczne, ale chodzi o to, byśmy je czynili aktualnymi, by to były nasze wydarzenia, wydarzenia z naszej historii, które określają naszą tożsamość. Chodzi o to, byśmy się odnaleźli - mimo rozmaitych różnic – w wznawionej Nicei i potrafili wypowiedzieć jeden Symbol Wiary.

(Patrz - zdjęcie delegacji z naszej parafii na stronie 7)

<https://www.archidiecezja.lodz.pl/>

Życie wspólnotowe

Uroczystość
Najświętszego Ciała
i Krwi Chrystusa

PIELGRZYMKA KU BOGU

S. LEONARDA KUNISZEWSKA MSF

Pielgrzymowanie najczęściej definiowane jest jako odbywanie podróży do miejsc świętych. Ze zjawiskiem tym mamy do czynienia w niemal wszystkich religiach i na całym świecie. Na przestrzeni wieków te wydarzenia przybierały wiele rozmaitych form, zmieniały się wykorzystywane w celu odbywania pielgrzymek środki lokomocji, obierane cele oraz kierujące pielgrzymami motywacje. W pielgrzymowaniu należy widzieć jeden z najbardziej rozpowszechnionych sposobów ekspresji postaw religijnych.

Z HISTORII PIELGRZYMOWANIA...

W świecie chrześcijańskim pierwszym, ważnym celem podejmowania podróży z motywów religijnych była chęć osobistego kontaktu z miejscami uświęconymi życiem i nauczaniem Jezusa, powiązana z pragnieniem doświadczenia pobytu w miejscach znanych wiernym z lektury Ewangelii. Już w starożytności na motywy te nałożyło się coraz bardziej powszechne pragnienie osobistego kontaktu z materialnymi śladami świętości. Wierni wracający z pielgrzymki zabierali do swoich domów (oraz do wykorzystywanych na co dzień kościołów) pewne materialne owoce bliskiego kontaktu z miejscem uświęconym, czyli relikwie. Ich natura mogła być bardzo różna, od części Krzyża Świętego przez fragmenty ciał świętych (lub uważanych za święte), aż po pył zebrany we wnętrzu sanktuarium czy fragment materiału, którym potarto miejsce święte. Poszczególne relikwie mogły mieć różną rangę; można mówić o stopniowym wypracowaniu całego systemu pozyskiwania, przechowywania i udostępniania do publicznego kultu świętych pamiątek.

Pokuta i odpusty

W średniowieczu pojawił się (a z czasem wysunął się na pierwszy plan) kolejny motyw pielgrzymowania chrześcijan, szeroko rozumiany czynnik *penitencjarny*. Podstawą takiego podejścia do pątnictwa było stopniowe ukształtowanie się traktowania pielgrzymki jako jednego ze sposobów odbywania pokuty za popełnione grzechy. Ponieważ podróż do któregoś z sanktuariów była z reguły trudna, a nierzadko także niebezpieczna, pojawiła się praktyka – najpierw dobrowolna, później także odgórnie nakazywana – dokonywania w ten sposób zadośćuczynienia za winy swoje lub innych. Z czasem takie traktowanie pielgrzymiej drogi upowszechniło się i zostało włączone do systemu karnego obowiązującego w średniowiecznym społeczeństwie... jako praktyczny sposób czasowego odsunięcia przestępców z miejsca ich dotychczasowego zamieszkania.

Udział w pielgrzymce traktowanej jako jeden ze sposobów zatarcia skutków popełnionych grzechów nabrał w dojrzałym średniowieczu jeszcze jednego znaczenia. Stał się jedną z dróg osiągnięcia odpustów. W XII wieku do katalogu czynów skutkujących otrzymaniem przebaczenia włączono odbycie pielgrzymki do konkretnie wskazanych lokalizacji. Oczywiście poszczególne sanktuaria czynnie zabiegały o pozyskiwanie przywilejów odpustowych i ich szerokie propagowanie, gdyż wpływało to bezpośrednio na frekwencję wiernych w danym miejscu. Specjalne przywileje dla pątników udających się do Rzymu, ogłoszone przy okazji pierwszego Roku Świętego (w roku 1300) sprawiły, że pielgrzymowanie stało się masowe i powszechnie praktykowane.

Artykuł napisany na podstawie: Chelini J., *Drogi Boże: historia pielgrzymek chrześcijańskich*, tłum. E. Sieradzińska, M. Stafiej-Wróblewska, PAX, Warszawa 1996; Jabłoński S., *Pielgrzymka* (hasło), [w:] *Encyklopedia katolicka*, t. 15, red. F. Gryglewicz, R. Łukaszyk, Z. Sułowski, TN KUL, Lublin 2011, kol. 480; *Kościół i religijność Polaków 1945 – 1999*, pod red. W. Zdaniewicza i T. Zembruskiego, Warszawa 2000, s. 314; Por. M. Ostrowski, *Sanktuarium w teologiczno – duszpasterskiej perspektywie*, w: *Zawierzenie Bożemu Miłosierdziu w łagiewnickim sanktuarium. Materiały z sympozjum*, Kraków 2003, s. 42–43.

W XVI w. na skutek Reformacji czyli ruchu, który miał na celu odnowę chrześcijaństwa był znaczący kryzys liczebności pielgrzymujących wiernych. Z drugiej strony konsekwencją zmian, które dokonały się w sferze chrześcijańskiej duchowości i przeżywania religijności, stało się ukształtowanie nowych celów i nowych motywów pielgrzymowania. Istotą pielgrzymki stało się doświadczenie religijne przeżywane na płaszczyźnie duchowej, a jej celem stawianym na pierwszym miejscu stało się pogłębienie wiary i umocnienie jej przeżywania. Miejscami docelowymi pielgrzymowania stały się sanktuaria Pańskie (z licznie urządzanymi zwłaszcza w XVII wieku kalwariami) oraz sanktuaria maryjne na czele z włoskim Loreto i polską Jasną Górą. Wśród tych ostatnich poważne znaczenie dla ruchu pielgrzymiego zyskały z czasem miejsca objawień maryjnych, jak La Salette, Lourdes i Fatima.

Pielgrzymowanie w Polsce w latach komunistycznych

Paradoksalnie również działania komunistycznych władz przyczyniły się do niebywałego rozwoju zjawiska pieszych pielgrzymek w Polsce. Jedną z zastosowanych form represji było zdelegalizowanie działalności bractw i stowarzyszeń religijnych, które z reguły

były przez wieki organizatorami pielgrzymek z Warszawy na Jasną Górę. Z konieczności organizacji przemarszu podjęli się duchowni, którzy bardzo szybko przekonali się, że realia pielgrzymki są wielką szansą na prowadzenie zorganizowanej pracy duszpasterskiej. W dodatku okazało się, że nowa jak na ówczesne czasy forma kontaktu księży z wiernymi szczególnie popularność zyskała wśród młodzieży, do laicyzacji której władze przykładały szczególną wagę. Tymczasem właśnie młodzi ludzie w znaczącej części przyczynili się do ogromnego wzrostu liczebności kompanii pielgrzymkowych, zwłaszcza w latach 80. XX wieku. Diecezjalne i środowiskowe pielgrzymki wyruszały w kierunku Jasnej Góry ze wszystkich większych miast w Polsce. Działania władz komunistycznych, próbujących powstrzymać rosnący w siłę ruch, okazały się w znacznej mierze bezowocne. Formy ich prowadzenia wielokrotnie wyczerpywały kryteria ograniczania wolności religijnej.

Czasy postępu technicznego

Postęp techniczny skutkujący rozwojem środków komunikacji współcześnie znacznie ułatwił branie udziału w pielgrzymowaniu. Zarazem postępujące

zmiany technologiczne, ekonomiczne i organizacyjne skutkowały narodzeniem się nowych form pielgrzymek. Odbicie pątniczej drogi do nawet odległego sanktuarium przestało oznaczać konieczność odrywania się od pracy i innych zajęć na długie tygodnie, przez co stało się o wiele bardziej dostępne. Z drugiej strony zrodziła się tendencja do przykładania mniejszej wagi do przeżyć doznawanych w czasie pielgrzymiej drogi, skoro ta niczym nie różni się od zwykłej podróży samochodem, pociągiem czy samolotem. Większe znaczenie zaczęto przykładać do dokonania pewnych obrzędów i doznania przeżyć religijnych w miejscu docelowym pielgrzymowania. O wiele bardziej dostępne niż w wiekach wcześniejszych stały się także bardzo odległe lokalizacje, z Rzymem i Jerozolimą na czele. Z drugiej strony stopień komplikacji zagadnień organizacyjnych takich podróży, a także pojawienie się odpowiednio licznych grup osób zainteresowanych (i gotowych ponieść niemałe koszty) spowodowały przejęcie sfery organizacji takich form pielgrzymowania przez wyspecjalizowane podmioty, przede wszystkim funkcjonujące na zasadach komercyjnych biura pielgrzymkowe. Rozwiązania stosowane w tej odmianie pielgrzymowania w praktyce niczym nie różnią się od działań w innych gałęziach branży turystycznej.

DEFINICJA SANKTUARIUM MIEJSCA ŚWIĘTEGO

„Pielgrzym potrzebuje sanktuarium, a sanktuarium pielgrzyma” – podkreśla *Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii*. Tym co pociąga pielgrzyma do udania się na określone miejsce jest jego świętość. Pątnik ma bardziej lub mniej świadomą nadzieję na kontakt z tym co transcendentne. Równocześnie odczuwa, iż to co ponadziemskie ma moc przemienić jego samego. Sanktuarium bądź inne miejsce pielgrzymkowe jest wydzielone od innych miejsc. Przynależy do samego Boga lub Jego świętych, którzy w swym ziemskim życiu odzwierciedlali świętość Stwórcy. Tam w intensywniejszy sposób objawia się działanie Bożej łaski. Świętość można rozumieć w relacji do kultu. Świętymi są miejsca bądź przedmioty wydzielone ze świeckiego użytku i przeznaczone dla kultu. Są one oddane do dyspozycji samemu Bogu. Stają się odtąd narzędziem pomagającym człowiekowi w kontakcie z Nim.

święte jest tą przestrzenią, która pozytywnie oddziałuje na człowieka – pielgrzyma, pomagając mu w osiągnięciu osobistej świętości. W szerokim znaczeniu jako miejsca święte (*loca sacra*) rozumie się „kościół, kaplice, sanktuaria, cmentarze oraz niektóre miejsca geograficzne otaczane szczególną czcią i kultem, wyjęte spod jurysdykcji świeckiej z powodu uświęcenia ich ważnymi wydarzeniami religijnymi”.

Trzeba podkreślić, iż nie wszystkie miejsca popularnie uznawane za sanktuaria są nimi w świetle kościelnego prawa. Naturalnie, jak wykazuje historia, wiele sanktuariów rodziło się spontanicznie z pobożności przybywających tam wiernych. Proces formalnej ich akceptacji trwał długo. Wymagał bowiem uważnych obserwacji i weryfikacji. Intuicja wierzących niejednokrotnie wyprzedzała oficjalne orzeczenia kościelnej władzy. Na problem zwraca uwagę *Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii*. Wskazuje ono, iż wiele, nieraz skromnych miejsc kultu, spełnia podobną rolę jak sanktuaria kanonicznie uznane. Trzeba więc uznać ich rolę w budzeniu wiary i kształtowaniu pobożności. Wydaje się, iż w stosunku do tego rodzaju miejsc należałoby

Tak można rozumieć miejsce pielgrzymkowe (sanktuarium), jako materialną przestrzeń, która wspomaga człowieka w nawiązywaniu kontaktu z Bogiem.

Świętość można rozumieć także w sensie moralnym, jako dobro i doskonałość ludzkich czynów. Stawać się świętym, to znaczy dążyć do moralnej przemiany i realizacji cnót w stopniu ponad przeciętnym. Ale też – na pierwszym miejscu – poddawać się przemieniającej mocy Bożej łaski, która uświęca człowieka, w pewien sposób upodabniając go do świętego Boga. Miejsce

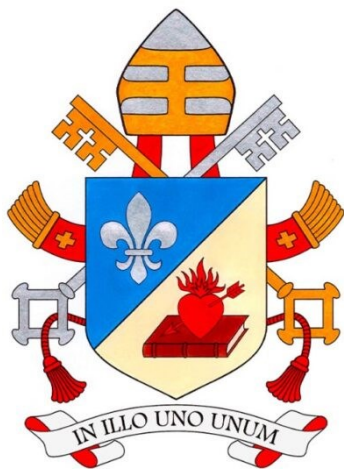
użyć szerszego niż sanktuarium określenia, mianowicie: miejsce święte uznane za takie przez ludową pobożność. Bóg poprzez wyraźną interwencję – objawienie, cuda, udzielane łaski – w jakiś sposób wskazuje wybraną przestrzeń jako miejsce szczególnego kultu. Można zatem powiedzieć, iż Duch Święty obdarowuje to wybrane miejsce specyficznym charyzmatem, by służyło ono urzeczywistnianiu wspólnoty z Bogiem i pomiędzy ludźmi.

Na aspekt nadprzyrodzonej interwencji Bożej, kreującej miejsce święte zwraca uwagę Jan Paweł II, mówiąc, iż jest ono przestrzenią, którą wybrał sam Bóg, aby „rozbić swój «namiot» między nami (por. J 1, 14; Wj 40, 34–35; 1 Krl 8, 10–13), a przez to umożliwić człowiekowi bardziej bezpośrednie spotkanie z Nim”.

W Nim stanowimy jedno

HERB PAPIESKI

Znamy już herb i dewizę Papieża Leona XIV. Jest on podobny do herbu kardynalskiego Roberta F. Prevosta.

„In Illo uno unum”

Pod tarczą herbu widnieje motto „In Illo uno unum” (W Nim [Chrystusie] stanowimy jedno). Są to słowa, które św. Augustyn zamieścił w komentarzu do Psalmu 127 – aby wyjaśnić, że „choć my, chrześcijanie, jesteśmy liczni, w jednym Chrystusie stanowimy jedno”. Wezwanie do jedności znajduje się na początku Reguły św. Augustyna, wedle której przez dziesięciolecia żył nowy papież.

W wywiadzie udzielonym Tizianie Campisi 10 lipca 2023 r. abp Prevost wyjaśnił: „Jak wynika z mojej dewizy biskupiej, jedność i komunია są integralną częścią charyzmatu Zakonu św. Augustyna, a także mojego sposobu działania i myślenia. Uważam, że bardzo ważne jest promowanie komunii w Kościele i dobrze wiemy, że komunია, uczestnictwo i misja to trzy kluczowe słowa Synodu. Dlatego, promowanie jedności i komunii jest dla mnie fundamentalne. Św. Augustyn bardzo często mówi o jedności w Kościele i o konieczności jej przeżywania”.

Lilia, serce, księga

Tarcza herbowa Leona XIV podzielona jest na dwie części, które zawierają symbole nawiązujące do jego maryjności i augustiańskiej duchowości. Jak wyjaśnia ks. Antonio Pompili, wiceprezes Włoskiego Instytutu Heraldyki i Genealogii, błękitny kolor w pierwszym polu, to barwa nieba, kojarzona również z Maryją. Na błękitnym tle znajduje się klasyczny symbol odnoszący się do Maryi Dziewicy, czyli srebrna lilia (flos florum – kwiat kwiatów), oznacza także czystość i niewinność.

Druga, dolna część ma jasne tło. Znajdują się na nim atrybuty św. Augustyna: księga oraz płonące serce przebite strzałą. Ten motyw, od XVI wieku obecny jest w herbie augustianów (w różnych wariantach). Kolor biały (w herbie papieskim w odcieniu kości słoniowej) jest powszechny również w herbach zakonnych i można go interpretować jako symbol świętości i czystości.

Serce symbolizuje miłość św. Augustyna do Boga i do ludzi. Jest to także serce płonące pragnieniem poznania Boga i doświadczania Bożej miłości. To nawiązanie do słów, otwierających słynne „Wyznania” św. Augustyna: „Stworzyłeś nas, Panie, jako skierowanych ku Tobie. I niespokojne jest serce nasze, dopóki w Tobie nie spocznie”. Strzała symbolizuje Słowo Boże, a także Ducha Świętego, wzywającego człowieka do wzrostu w wierze, nadziei i miłości (św. Augustyn: „Przeszyłeś moje serce swoim słowem”). Księga zaś symbolizuje Pismo Święte – źródło światła i prawdy, a także poszukiwania mądrości. Symbol ten nawiązuje również do nawrócenia Augustyna, które miało miejsce, gdy z sąsiedniego ogrodu usłyszał głos dziecka powtarzającego: „Bierz i czytaj” (*Tolle et lege*). Augustyn zinterpretował to jako Boże wezwanie do lektury Pisma Świętego.

Mitra, klucze piotrowe

Tarcza herbu zwieńczona jest srebrną mitrą, ozdobioną trzema złotymi opaskami połączonymi złotym pasem. Symbolizuje ona potrójną misję papieża: jako pasterza, nauczyciela wiary i sędziego w sprawach duchowych. Mitra połączona jest z infułami rozłożonymi na boki, podszytymi czerwienią, ozdobionymi złotymi krzyżykami i frędzlami.

Tarcza herbowa oparta jest o skrzyżowane klucze św. Piotra – złoty i srebrny – związane czerwonym sznurem. Symbolizują one władzę papieską i sukcesję apostołską.

<https://www.vaticannews.va/pl/>

<https://www.gosc.pl/>

Módl się z nami w tych intencjach

Papieskiej Światowej Sieci Modlitwy

O coraz lepsze rozeznawanie: Módlmy się, abyśmy umieli coraz lepiej rozeznawać, by dobrze wybierać drogi życia i odrzucać to, co oddala nas od Chrystusa i Ewangelii.

Krucjata Modlitwy Intencji Ojczyzny i Kościoła

Aby katolicy w pełni podjęli łaski związane z Rokiem Jubileuszowym i umocnili się w wierze.

Rycerstwo Niepokalanej

Abyśmy potrafili nie tyle szukać pociechy, co pociechę dawać; nie tyle szukać zrozumienia, co rozumieć; nie tyle szukać miłości, co kochać

Papieskiej Światowej Sieci Modlitwy

O umiejętność życia wspólnego Módlmy się, aby społeczności, których współzyczenie wydaje się bardzo trudna, nie ulegały pokusie konfrontacji z powodów etnicznych, politycznych, religijnych czy ideologicznych.

Krucjata Modlitwy Intencji Ojczyzny i Kościoła

Jubileuszowa intencja o przemianę serc: Panie, przemień moje serce i uwolnij mnie od wszelkich złych nawyków, słabości i grzechu. Uczyń mnie silnym (silną) w wierze i zaufaniu do Ciebie.

Rycerstwo Niepokalanej

Aby ludzie młodzi odkryli do czego wzywa ich Bóg i potrafili dobrze się przygotować do swojej misji.

Członkowie Kół Różańcowych odmawiają co-dziennie jedną wyznaczoną dziesiątkę Różańca

Członkowie Krucjaty modlą się nieustannie różańcem w wyznaczonych godzinach 19-go dnia każdego miesiąca

Rycerze Niepokalanej modlą się przede wszystkim różańcem, czytając Pismo Święte i przynajmniej raz dziennie odmawiając Akt Strzelisty „O Maryjo bez grzechu pierworodnego poczęta...”

LIPIEC			
1	Wt	w	Św. Ottona z Bambergu, biskupa; Najdroższej Krwi Jezusa Chrystusa,
2	Śr		Najświętszej Maryi Panny Tuchowskiej, Koderńskiej, Licheńskiej; 2. rocznica uroczystego objęcia naszej parafii przez Ks. Proboszcza dr Andrzeja Michalaka
3	Cz	Ś	I czwartek miesiąca ŚW. TOMASZA, APOSTOŁA;
4	Pt	w	I piątek miesiąca Św. Elżbiety Portugalskiej królowej; bł. Piotra Jerzego Frassatiego, tercjarza
5	Sb	w	I sobota miesiąca Św. Antoniego Marii Zaccarii, prezbitera; Św. Marii Goretti, dziewicy i męczennicy
6	N		14. NIEDZIELA ZWYKŁA - Niedziela miesięcznej adoracji NS; Bł. Marii Teresy Ledóchowskiej, dziewicy Dzień patronalny apostołstwa chorych
7	Pn		Bł. Benedykta XI
8	Wt	W	Św. Jana z Dukli, prezbitera; Świętych małżonków Akwili i Pryscylli
9	Śr	w	Świętych męczenników Augustyna Zhao Rong, prezbitera, i Towarzyszy; Św. Weroniki Giuliani, Bł. Fidelisa Hieronima Chojnackiego zakonnika i męczennika, błogosławionego z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej.
10	Cz		Św. Antoniego Peczerskiego, opata,
11	Pt	Ś	ŚW. BENEDYKTA, OPATA PATRONA EUROPY
12	So	W	Św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu, biskupa i męczennika
13	N		15. NIEDZIELA ZWYKŁA Nabożeństwo Fatimskie Św. Św. Andrzeja Świerada i Benedykta Pustelników, Bł. Marianny Biernackiej, męczennicy, patronki teściowych i synowych, bł. z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej; 67. rocz. święceń kapłańskich abp Seniora Władysława Ziółka (1958);
14	Pn	w	Św. Henryka cesarza; Św. Kamila de Lellis, św. Franciszka Solano,
15	Wt	W	Św. Bonawentury, biskupa i doktora Kościoła; Bł. Antoniego Beszty -Borowskiego, prezbitera i męczennika błogosławionego z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej.
16	Śr	W	Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel
17	Cz		Św. Aleksego Wyznawcy
18	Pt	w	Św. Szymona z Lipnicy, prezbitera
19	Sb		Bł. Hermana Stępnia prezbitera i męczennika, Bł. Achillesa Puchały prezbitera i męczennika
20	N		16. NIEDZIELA ZWYKŁA; Bł. Czesława, prezbitera;
21	Pn	w	Św. Apolinarego, biskupa i męczennika; Św. Wawrzyńca z Brindisi, prezbitera i doktora Kościoła
22	Wt	Ś	ŚW. MARII MAGDALENY
23	Śr	Ś	ŚW. BRYGIDY SZWEDZKIEJ, ZAKONNICZY PATRONKI EUROPY, Bł. Krystiana Gondka, prezbitera i męczennika, błogosławionego z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej.
24	Cz	W	Św. Kingi, dziewicy
25	Pt	Ś	ŚW. JAKUBA STARSZEGO, APOSTOŁA; Św. Krzysztofa męczennika; Dzień kierowców pojazdów mechanicznych, Błogosławieństwo pojazdów mechanicznych
26	So	W	Świętych Joachima i Anny, Rodziców Najświętszej Maryi Panny DZIEŃ WDZIĘCZNOŚCI RODZICOM, DZIADKOM, EMERYTOM.
27	N		17. NIEDZIELA ZWYKŁA Św. Celestyna I, Bł. Marii Magdaleny Marti-nengo, Bł. Marii Klemensy od Jezusa Ukrzyżowanego (Heleny Staszewskiej), zakonnicy i męczennicy błogosławionej z grona 108 pol-skich męczenników II wojny światowej.
28	Pn	w	Św. Sarbeliusza Makhlufa, prezbitera; Św. Wiktora I, Bł. Marii Teresy Kowalskiej, dziewicy i męczennicy, błogosławionej z grona 108 pol-skich męczenników II wojny światowej. JUBILEUSZ MŁODYCH, ŚDM (JUBILEUSZ ROKU ŚWIĘTEGO 2025)
29	Wt	W	Świętych Marty, Marii i Łazarza
30	Śr	w	Św. Piotra Chryzologa, biskupa i doktora Kościoła; Bł. męczenników z Zakonu Bonifratrów
31	Cz	W	Św. Ignacego z Loyoli, prezbitera; Bł. Michała Oziębłowskiego, prezbitera i męczennika. błogosławionego z grona 108 polskich mę-czenników II wojny światowej.
SIERPIEŃ			
1	Pt	W	I piątek miesiąca. Św. Alfonsa Marii Liguoriego, biskupa i doktora Kościoła; Bł. Aleksego Sobaszkę, prezbitera i męczennika, z grona 108 polskich męczenników II wojny świat. 81 rocznica wybuchu Powstania Warszawskiego. Msza św. w bazylice archikatedralnej, g. 12.00; 81 rocznica śmierci Śl. Bożego Ks. Tadeusza Burzyńskiego
2	Sb	w	I sobota miesiąca Św. Euzebiusza z Vercelli, biskupa; św. Piotra Juliana Eymarda prezbitera, Bł. Augusta Czarotoryskiego prezbitera Najświętszej Maryi Panny Królowej Aniołów ODPUŚT ZUPEŁNY PORCJUNKULI ,

3	N		18. NIEDZIELA ZWYKŁA; Niedziela miesięcznej adoracji NS; 29. rocznica śmierci śp. Bp Józefa Rozwadowskiego (1996) - Msza św. w archikatedrze- godz. 12.30
4	Pn	W	Św. Jana Marii Vianneya, prezbitera; Bł. Henryka Krzysztofa, prezbitera i męczennika, z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej.
5	Wt	w	Rocznica poświęcenia rzymskiej Bazyliki Najświętszej Maryi Panny; 54. rocznica śmierci śp. Bp Jana Fondalińskiego (1971)
6	Śr	Ś	PRZEMIENIENIE PAŃSKIE; Bronisława Kostkowskiego, męczennika, z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej. 47. rocznica śmierci św. papieża Pawła VI (1978)
7	Cz	w	I czwartek miesiąca Św. Kajetana, prezbitera; Św. Sykstusa II, papieża i Towarzyszy, Bł. Edmunda Bojanowskiego założyciela zgromadzenia zakonnego Sióstr Służebniczek Maryi Niepokalanej, Bł. Tadeusza Dulnego, męcz. z grona 108 męczenników II wojny świat.
8	Pt	W	Św. Dominika, prezbitera; Bł. Włodzimierza Laskowskiego, prezbite-ra i męczennika, z grona 108 męczenników II wojny światowej.
9	So	Ś	ŚW. TERESY BENEDYKTY OD KRZYŻA, DZIEWICY I MĘCZENNICZY PATRONKI EUROPY
10	N		19. NIEDZIELA ZWYKŁA św. Wawrzyńca diakona i męczennika. Bł. Edwarda Grzymały, prezbitera i męczennika, z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej. 91. Rocz. Śmierci śp. Bp Wincentego Tymienieckiego (1934)
11	Pn	W	Św. Klary, dziewicy
12	Wt	w	Św. Joanny Franciszki de Chantal, zakonnicy; Bł. Józefa Straszewskiego, prezbitera i męczennika, Bł. Floriana Stępnia, prezbiter i męczennika - błogosławionych z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej. 17. rocznica śmierci śp. ks. Jana Wiktorowskiego, wieloletniego, byłego proboszcza naszej parafii
13	Śr	w	Świętych męczenników Poncjana, papieża, i Hipolita, prezbitera Nabożeństwo Fatimskie
14	Cz	W	Św. Maksymiliana Marii Kolbego, prezbitera i męczennika
15	Pt	U	WNIEBOWZWIĘCIE NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY; Obrzęd błogo-sławieństwa ziół i kwiatów DZIEŃ WOJSKA POLSKIEGO. Msza św. w archikatedrze godz. 9.30 105 ROCZ. CUDU NAD WISŁĄ. 88. rocz. śmierci śp. Ks. Kajetana Nasierowskiego (1937), pierwszego proboszcza naszej parafii;
16	Sb	w	Św. Stefana Węgierskiego
17	N		20. NIEDZIELA ZWYKŁA; Św. Jacka, prezbitera
18	Pn		Bł. Sancji Szymkowiak
19	Wt	w	Św. Jana Eudesa, prezbitera
20	Śr	W	Św. Bernarda, opata i doktora Kościoła
21	Cz	W	Św. Piusa X, papieża; Bł. Brunona Zembola, zak. i męcz. z grona 108 polskich męczenników II wojny świat. WYRUSZA 100. PIESZA PIELGRZYMKA ŁÓDZKA NA JASNĄ GÓRĘ Msza Św. o godz. 6.00 w kościele MB Zwycięskiej
22	Pt	W	Najświętszej Maryi Panny, Królowej; Bł. Franciszka Dachtery, prezbitera i męczennika, błogosławionego z grona 108 polskich męcen-ników II wojny światowej.
23	Sb	w	Św. Róży z Limy, dziewicy
24	N		21. NIEDZIELA ZWYKŁA; św. Bartłomieja Apostoła Błogosławionych z Poznańskiej Piątki: Czesława Józwiaka, Edwarda Kźmierskiego, Edwarda Klinika, Franciszka Kęsy, Jarogniewa Wojcie-chowskiego, błogosławionych z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej.
25	Pn	w	Św. Józefa Kalasancjusza, prezbitera; Św. Ludwika; Spotkanie mło-dzieży na Jasnej Górze
26	Wt	U	NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY CZĘSTOCHOWSKIEJ; Święto patronalne pomocników Maryi Matki Kościoła
27	Śr	W	Św. Moniki; Msza św. dziękczynna za Pieszą Pielgrzymkę Łódzką, kościół Matki Boskiej Zwycięskiej godz. 18.00
28	Cz	W	Św. Augustyna, biskupa i doktora Kościoła; Bł. Alfonsa Marii Ma-zurka, prezbitera i męczennika, z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej. ŚWIĘTO POLSKIEGO LOTNICTWA
29	Pt	W	Męczeństwo św. Jana Chrzyciela; Bł. Dominika Jędrzejewskiego, prezbitera i męczennika, z grona 108 polskich męczenników II wojny światowej.
30	Sb		Rebeki, żony Izaaka, Przebicie serca św. Teresy od Jezusa,
31	N		22. NIEDZIELA ZWYKŁA; Św. Nikodema, Św. Józefa z Arymatei, DZIEŃ SOLIDARNOŚCI I WOLNOŚCI obchodzony w rocznicę poro-zumień sierpniowych 1980 roku

Posłani w codzienność

Obieranie ziemniaków jest tylko jedną z tysięcy codziennych czynności nie opisanych jeszcze w swym głębszym wymiarze przez teologów. Jest tych czynności bardzo wiele, bo codzienność - choć dla każdego z nas szara i monotonna - zależy od człowieka. Każdy z nas ma inną codzienność, dlatego też brakuje wielu konkretów w teologii codzienności. Nie brakuje jednak konkretów w duchowości codzienności - przynosi je samo życie, a duchowość tę tworzy każdy z nas, usiłując przeżywać swoje wydarzenia powszedniego dnia w świetle Ewangelii i w duchu jedności z Bogiem.

Jedno wydaje się pewne - jesteśmy w codzienność posłani. Jak powiada Karl Rahner, niemiecki teolog, mamy nie tylko modlić się w codzienności, ale i "modlić się codziennością", tzn. dostrzegać Boży wymiar codzienności, co sprawi, że codzienność stanie się podobieństwem modlitwy. Mamy przyjmować na siebie krzyż codzienności, pamiętając, że czyniony przez nas każdego dnia znak krzyża to wyrażenie zgody na przyjęcie go w swoim życiu. Jest krzyż wielki (choroba, cierpienie) - wtedy można mówić o codzienności krzyża, bo niesienie tego krzyża na każdy dzień jest wielkim ciężarem. I jest też krzyż codzienności - wtedy, gdy nie dał nam Bóg wielkiego cierpienia (pewnie dlatego, że byśmy go nie udźwignęli), krzyżem staje się sama codzienność: monotonia życia, jego szarość i nijakość. Często też krzyż mały (nuda) i wielki (cierpienie) przeplatają się w naszym życiu.

Karl Rahner nazywa Eucharystię "Sakramentem codzienności". Niekoniecznie chodzi o codzienny udział we Mszy świętej, nie każda duchowość tego wymaga. Sama wiara, że Eucharystia wyzwala od grzechów powszednich, wskazuje jak bliski i intymny jest związek między nią a codziennością. Eucharystia jest "pokarmem człowieka, który wciąż na nowo staje się głodny, który wciąż na nowo staje się słaby, który zatem w życiu duchowym jest człowiekiem powszednim". Eucharystia uobecnia Jezusową

W Eucharystii te odczucia i inne drobne ofiary ludzkiego życia łączone są z ofiarą Chrystusa. Eucharystia jest nie tyle źródłem mocy do przetrzymania codzienności, co raczej dziełem Boga, który posyła ludzi w codzienność. Słowa kończące Mszę świętą „Idźcie w pokój Chrystusa” są właśnie wyrazem tego posłania. To wezwanie nie oznacza końca, ale dopiero początek zadania wyznaczonego nam przez Chrystusa.

ofiary Wielkiego Piątku. A Wielki Piątek to odczucie daremności życia, nienawiści ze strony wrogów, zdrady przyjaciół, samotności, oddalenia od Boga. To wszystko są uczucia towarzyszące jakże często ludzkiej codzienności.

Aby być prawdziwym chrześcijaninem, nie wystarczy bowiem poprawnie żyć, dbać o wypełnianie Przykazań Bożych i kościelnych, choćby przykazania świętowania Dnia Pańskiego, ale to znaczy apostołować, dzielić się wiarą z innymi i świadczyć o Bożej miłości i miłosierdziu. Stąd też owo „idźcie” jest niejako zwornikiem pomiędzy Eucharystią a naszym codziennym życiem. Wychoząc z Eucharystii, wkraczamy w codzienność.

W kontekście trwających wakacji i wypoczynku warto wspomnieć o jeszcze innym miejscu, gdy Chrystus wypowiada

cytowane już słowo „idźcie”. Po spełnionej misji, gdy Apostołowie wrócili do Chrystusa, Ten „rzekł do nich: «Pójdźcie wy sami osobno na miejsce pustynne i wypocznijcie nieco»” (Mk 6,31). Zatem również wypoczynek jest elementem Chrystusowego rozesłania. Wypoczynek staje się także zadaniem i misją do spełnienia.

Św. Jan Paweł II tak mówił w 1996 roku podczas swoich wakacji w Pieve di Cadore: „Pochłonięci przez coraz szybszy rytm codziennego życia, wszyscy potrzebujemy co jakiś czas zatrzymać się i odpocząć, aby poświęcić trochę więcej czasu na refleksję i modlitwę. Biblia chce nam uświadomić fakt, że człowiek potrzebuje poświęcić część swego czasu, aby doświadczyć wolności od spraw materialnych, aby zagłębić się w swoje wnętrze i ożywić w sobie poczucie własnej wielkości i godności jako obrazu Bożego. Nie należy zatem traktować wakacji wyłącznie jako czasu pustej rozrywki, która zubaża i dehumanizuje, ale jako doświadczenia kształtującego samą egzystencję człowieka. Uwalniając się od rytmów codziennego życia, które męczą i wyczerpują fizycznie i duchowo, człowiek ma możliwość odkryć na nowo najgłębsze fundamenty swego życia i postępowania. W chwilach wypoczynku, a szczególnie podczas wakacji powinien uświadomić sobie fakt, że praca jest środkiem, a nie celem życia; ma też sposobność, by odkryć piękno milczenia jako przestrzeni, w której może odkryć samego siebie, aby wzbudzić w sobie wdzięczność i otworzyć się na modlitwę” (Jan Paweł II, Rozważanie przed Anioł Pański, 21.07.1996, OR 9 [1996], s. 12).

Ale w codzienności, tej wakacyjnej również, możemy zaznać przedsmaku tej ostatecznej rzeczywistości, w której grzechu, łez i płaczu już nie będzie. Nie można zarazem zapominać, że codzienność to nie wszystko; że duchowość chrześcijańska ma swój aspekt nie tylko codzienny, ale i świąteczny; że krzyż prowadzi do zmartwychwstania, codzienność do święta, a życie ziemskie do wieczności.

A co do wieczności - czy w wieczności będzie trwało wieczne święto? Codziennoci nie będzie i nie będzie na co narzekać? Czy też wieczność stanie się naszą codziennością, codzienność będzie świętem, święto będzie każdego dnia i nie spowszednieje!? Odpowiedź na to pytanie warto niewątpliwie uzyskać z autopsji.

Opracowane na podst. artykułów:

ks. dr Bogusław Kozioł SChr - wicepostulator procesu beatyfikacyjnego prymasa Polski, kard. Augusta Hlonda
<http://msza.tchr.org/>

Zbigniew Nosowski - redaktor czasopisma "Więź". <https://mateusz.pl/>

Roman Brandstaetter KRAŁ BIBLIJNY

Lektura na wakacje

Świat biblijny zawiera wszystko

- i „życiorys własny Boga”,
- i prawdę o człowieku.

Okres wakacji, urlopów to chwile, kiedy mamy więcej czasu na lekturę lub odwrotnie, gdy pochłania nas aktywność i spędzanie czasu wypełnionego różnymi zajęciami. Wtedy łapiemy książkę w krótkich wolnych chwilach lub wieczorem przed snem. Na takie okazje polecam książkę pt. *Krał biblijny* Romana Brandstaettera. Jest to zbiór esejów, opowiadań i innych krótkich form, w których autor dzieli się z Czytelnikiem osobistą historią poznawania Biblii i dojrzewania do jej rozumienia. Książka zawiera wiele poruszających fragmentów, od opowieści z dziecięcych lat autora, gdy po raz pierwszy styka się on ze Słowem Bożym, po opis jego podróży do Ziemi Świętej, obfituje w bezcenne refleksje i naukowe wręcz ustalenia, jak to, czy Jezus Chrystus rzeczywiście był cieślą, czy może wykonywał zupełnie inny zawód? Lektura stanowi fascynującą podróż, pozwalającą zanurzyć się w świat biblijny, w którym zawiera się wszystko – i „życiorys własny Boga”, i prawda o człowieku. Brandstaetter Biblię nazywa swoją ojczyzną i przekazuje dalej swego rodzaju testament otrzymany niegdyś od swojego dziadka: „Będziesz Biblię nieustannie czytał. Będziesz ją kochał więcej niż rodziców. Nigdy się z nią nie rozstaniesz. A gdy się zestarzejesz, dojdiesz do przekonania, że wszystkie książki, jakie przeczytałeś w życiu, są tylko nieudolnym komentarzem do tej jednej Księgi”.

Jeśli ktoś chce wsłuchać się w piękno języka jakim posługuje się autor zapraszam do odsłuchania na You Tube fragmentu książki - jednego z rozdziałów zatytułowanego „Biblia jak człowiek” - czytanego przez ks. Macieja Jaszczółta na kanale Jaskinia Słowa.

Na lato w kąci kulinarnym polecam lekkie sałatki, nie wymagające dużo pracy przy ich wykonaniu, a jednocześnie smaczne i pożywne. Zapraszam na :

Sałatkę z awokado, gruszką i granatem

Sałatka z awokado, gruszką i granatem. Dojrzałe awokado, soczysta gruszka i chrupiące, czerwone pestki granatu - wszystko skropione miodowym winegretem.

Składniki:

- miód 1 łyżka
- sok z cytryny 1 łyżka
- oliwa 3-4 łyżki
- sól, pieprz do smaku
- rukola 1 garść
- roszponka 1 garść
- szpinak 1 garść
- sałata rzymska 1 garść
- awokado (dojrzałe) 1
- gruszka (soczysta) 1
- granat, ziarenka z połowy owocu

Rukolę, roszponkę, szpinak i porwaną sałatę rzymską myjemy, osuszamy i układamy na talerzu. Gruszkę obieramy, wykrawamy gniazda nasienne i kroimy w kostkę. Awokado obieramy, pozbawiamy pestki i kroimy w paseczki, skrapiamy cytryną. Gruszkę i awokado układamy na sałacie. Posypujemy granatem. W słoiczku mieszamy razem składniki winegretu (miód, cytryna, oliwa, przyprawy) i polewamy nim sałatkę tuż przed podaniem.

Można urozmaicać wersję tej sałatki zastępując gruszkę innymi sezonowymi owocami np. truskawkami, drylowanymi wiśniami, aromatycznym jabłkiem, brzoskwinia lub mango.

Smacznego

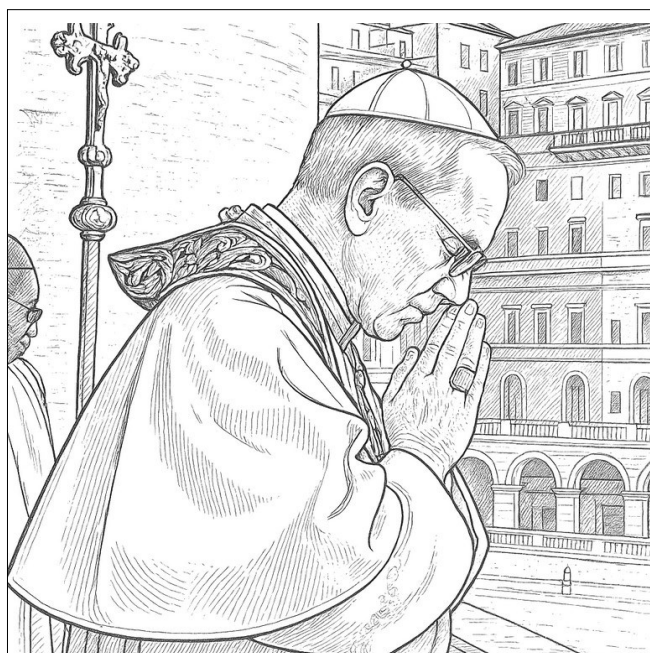
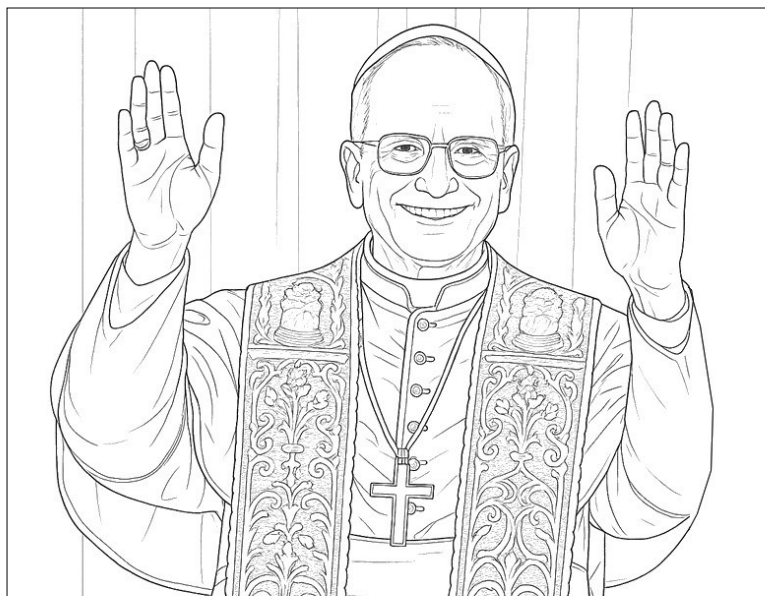
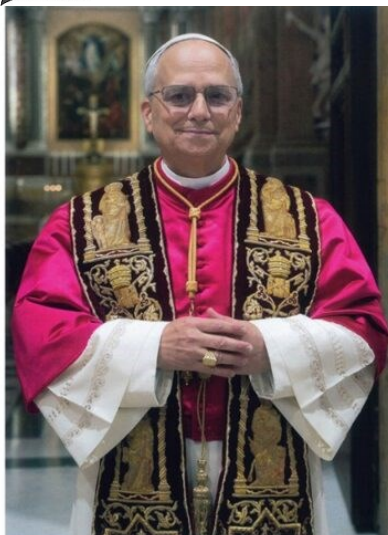
MAŁY FRANCISZEK

Drogie dzieci, Leon XIV to nowy papież, wybrany, aby kierować Kościołem z dobrocią i mądrością. Bardzo lubi się modlić i opowiadać o Jezusie prostymi słowami. Nosi piękny biały strój ze złotym krzyżem na szyi. Kiedy został papieżem, powitał duży tłum z balkonu w Rzymie. Jako motyw swojego papiestwa wybrał szczególne sformułowanie: „In illo uno unum”, co oznacza, że wszyscy mogą być zjedno-

czeni w miłości Boga. Dlatego Leon XIV modli się za cały świat i pragnie, aby wszyscy żyli w pokoju. Jak poprzedni papieże obrał sobie herb czyli wizerunek graficzny, symbol swojej posługi papieskiej. W tym numerze gazetki znajdziecie opis tego herbu, który zawiera w sobie kilka elementów charakteryzujących samego papieża. Waszym zadaniem będzie pokolorowanie tego herbu i zastanowienie się nad znaczeniem poszczególnych symboli i barw. Możecie również pokolorować rysunki ilustrujące pierwszy dzień pontyfikatu papieża Leona XIV.

Życzę Wam udanych wakacji, odwiedzenia wielu ciekawych miejsc, sanktuariów i pamiątek historycznych podczas Waszych letnich podróży i pielgrzymek. Niech Pan Jezus będzie zawsze Waszym drogowskazem, Matka Boża niech Was prowadzi, a Święci i Aniołowie czuwają nad Waszym bezpieczeństwem i pokojem.

Duchowe pielgrzymowanie

S. LEONARDA KUNISZEWSKA MSF

Nie wszystkim dane jest z obiektywnych przyczyn uczestnictwo w pielgrzymce. W domach pozostają chorzy, osoby w podeszłym wieku, zajęci pracą i innymi obowiązkami. Dla tych, którzy chcieliby wyruszyć na pielgrzymkę, ale w danym momencie jest to niemożliwe, proponuje się duchowe pielgrzymowanie. Przykład tego rodzaju pielgrzymki dał Jan Paweł II w okresie wielkiego jubileuszu, gdy niedostępne były dla niego niektóre biblijne kraje Bliskiego Wschodu, a które chciał nawiedzić z okazji roku świętego. W osobnym liście papież wyrażał pragnienie przynajmniej duchowego przejścia śladami historii zbawienia i zapraszał „całą chrześcijańską wspólnotę, aby w duchu wyruszyła na szlak jubileuszowej pielgrzymki” (LP 8 i 11). W tymże samym okresie, gdy liczni pielgrzymi udawali się do sanktuariów świata w celu uzyskania jubileuszowego odpustu, osobom które nie mogły z różnych przyczyn opuścić miejsca swego zamieszkania, Stolica Apostolska umożliwiła udział w tych samych łaskach poprzez „jednoczenie się duchowo z wszystkimi, którzy w zwykły sposób spełniają nakazaną praktykę, ofiarowując Bogu swoje modlitwy, cierpienia i bolesne doświadczenia”.

Sugerowała równocześnie, iż istnieje duchowa przestrzeń, w której poruszać się może każdy wierzący spełniający uczynki miłosierdzia, udający się niejako z pielgrzymką do Chrystusa obecnego w bliżnim. Na ten rodzaj pątnictwa wskazuje dokument o pobożności ludowej, przypominając, iż w historycznych okresach, gdy udanie się do świętych miejsc z różnych przyczyn stawało się niemożliwe „podróż do «dalekiego kraju» stawała się «pielgrzymowaniem duchowym», «drogą wewnętrzną», lub «procesją symboliczną» polegającą na krótkim przemarszu, jak w czasie Drogi Krzyżowej”.

W Kościele zawsze trwała tradycja duchowej solidarności z pielgrzymami, którzy wyruszyli ze swych rodzinnych parafii. Przejawiała się ona przede wszystkim w modlitwie i czuwaniu. Niekiedy wspierano pątników materialnie, finansując ich podróż. Pielgrzymi zabierali do świętych miejsc intencje polecane im przez swych bliskich a niekiedy i wotywny dary. Z biegiem czasu, wraz z rozwojem środków porozumiewania, można było zdawać

relacje z przebiegu pielgrzymki. Taką formą są dziś transmisje radiowe, telewizyjne i internetowe bądź korespondencje w prasie. Media masowe umożliwiają partycypację w pielgrzymce niemal na żywo. Owa duchowa łączność pozostających w domu i będących w drodze jest doświadczaniem prawdziwej wspólnoty jednego pielgrzymującego Kościoła.

Współcześnie w wielu miejscach, zwłaszcza z okazji pieszych pielgrzymek utarła się tradycja zapraszania na ową duchową pielgrzymkę osób pozostających w domu. Włącza się w nie szczególnie rodziny pielgrzymujących, ale także chorych i osoby w podeszłym wieku. Proponuje się im codzienną modlitwę, spowiedź i Komunię św. oraz dołączenie wybranej duchowej ofiary w intencji pielgrzymów, a w miarę możliwości uczestnictwo w codziennej Mszy św. Na znak towarzyszenia rozdaje się tym osobom takie same odznaki pielgrzymów i ich modlitewniki. Mogą więc oni modlić się tymi samymi tekstami oraz rozważać tematy podejmowane podczas rekolekcji w drodze. Pozostawia się im program wędrowki, by śledzili przebieg trasy, a o oznaczonych godzinach mogli wewnętrznie łączyć się z odbywanymi przez pielgrzymów nabożeństwami. W miarę swych fizycznych możliwości osoby te biorą udział w nabożeństwie rozpoczęcia pielgrzymki, bądź przyjeżdżają na jej zakończenie.

II Bieg Parafialny

FRANCISZEK RUN

„PAX ET BONUM”

7,5KM
13.09.2025

KATEGORIE

►Open ►Drużyna ►Senior 60+ ►Nordic walking ►Mistrz parafii

ZAREJESTRUJ SIĘ ONLINE DO 8.09

